

Húsleves

A kutya orra csillogott. A napfény arany keresztet festett rá. Szájából kilógott egy csirkeláb. A konyhaablak előtt a föld már beitta a tócsát, de a fűben még látszott két darab főtt sárgarépaszál. Egy perce sincs, hogy a férfi kiöntötte tányérjából a húslevest. A nő felállt, odament az ajtóhoz, és kiborította az udvarra a lábos tartalmát, majd könyökéről letörölte a ráfolyt lét, és a még zsírtól csillogó rántott csirkemelleket, szárnyakat, combokat a kertben szétdobálta, ahogy pár éve a templom lépcsőin ronkoniaik, ismerőseik a virágszálakat dobálták lábuk elé. Amikor megtörölte kezét pólójában, dereka kicsit összébb húzta magát. Pár perc múlva a sürgefürge kutya lobogó farokkal vitt egy combot, majd a pöcegödörnél lógó fülekkel téblábolt. Okos kutya volt. Az emésztőtől nem messze ásott el egy comb mellé két szárnydarabot. Ő vezethette volna nyomra a rendőrséget is úgy tíz éve, amikor a férfi első felesége olyan hirtelen, megmagyarázhatatlanul eltűnt.

Másnap este a férfi ismét gödröt ásott. Árnyékában a hold. Az utcai világítás nem égett rég, de soha nem is világította be az udvar végét. A kutya se kapar a másik szarába, dűnnyögte, és beletörölte ingujjába homlokát, mint néha a gyárban a szalag mellett. Nem is volt a leves annyira sós, mondta, amikor a feleségét meglátta. Hamarosan bementek a házba. Hiányzott előlük a kutya.

Majd a jövő héten megcsinálod a csapot, fogta meg a nő a férfi vállát, és bekapcsolta a tévét. Épp a Híradó ment: „Biztosra vehető, hogy a madárinfluenza H5N1-es, speciális körülmények között emberre is veszélyes típusa fertőzte meg a Bács-Kiskun megyei baromfiállományokat.” Egyszerre hagyták abba a rágást. A férfi arrább lépett, rátaposott egy süteménymorzására. Szegény Hektor!, pityeredett el újra a nő.

....A férfi rosszul aludt aznap éjszaka, többször kiment a WC-re. Nem ittak soha, nem volt otthon pálinka. Reggelre fekete volt a nyelve. Felesége akkor már az öltözőben, a szürke zománcos szekrényajtók csapkodása közben mesélte kolléganőinek csodával határos megmenekülésüket. Talán hittek neki, de azért olykor összenéztek, és jót nevettek a széntablettás befejezésen.

Szegény nő még kislány volt, amikor a férfi első felesége eltűnt. Egyik napról a másikra. Bár akkoriban mindenféle pletykák kaptak szárnyra, ám a rendőrség hiába nyomozott, nem találtak semmi bizonyítékot. De a falu szája azt is suttogta, hogy a gyilkos mindig visszatér, mint okádékához a kutya.

Hamarosan, egy őszi éjszaka, a lapuló némaságban a szél letépkedett a fákról minden levelet. Sorozatgyilkos. Udvarukban sötétség lebegett. Az ágak suttogtak valamit egymásnak. Nem messze egy kutya a felhők mögül elősettenkedő holdnak vonyított. A férfi beállította ásját a sufni sarkába. A ház felé, a járdán hunyorogva bámult a hajnali fénybe, hátrasimítva homlokába hulló sárgásósz haját. Anyámnak nem volt igaza, motyogta rágcsálva alsó ajkát. Kiszívja a szél is... A madár se ismeri igazán a párját, no meg a szerencse forgandó, dűnnyögte, majd bement a szobába, és arrább nyomva feleségét, befeküdt az ágyba. Fejét készségesen takarta el a paplan. Nem messze egy kutya az elősettenkedő holdra vonyított.

Ez mi?, kérdezte másnap a nő egy friss földhányásra mutatva. Almafát ültetek neked, felelte a férfi, és magához húzta. Haja a szemébe lógott, eltakarva lelkiismeret-furdalását. Ölelésük fölött elszállt a szócsaták lőpora. Nem nekem! Kisbabánk eszik majd először belőle, lehelte a nő férje fogai közé titkát.